

Fiul risipitor

Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și a fost mișcat profund; el i-a alergat înainte, l-a îmbrățișat și l-a acoperit de sărutări

19.04.2012

Într-adevăr, s-a ridicat și a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către

servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit». Și au început să sărbătorească. (Lc 15, 20-24)

Cuvintele textului sacru sunt tocmai acestea: l-a acoperit de sărutări. Se poate vorbi într-un chip mai uman? Se poate descrie cu mai mare evidență iubirea paternă a lui Dumnezeu pentru oameni? Înaintea lui Dumnezeu care se mișcă spre noi, nu putem decât exclama, cu Sf. Paul, *Abba, Pater!*, Tată, Tatăl meu! Deși este creatorul universului, nu cere titluri răsunătoare nici nu se îngrijește de recunoașterea dreaptă a puterii sale. Vrea să-l numim Tată și că, savurând acest cuvânt, sufletul ni se umple de bucurie.

Viața umană, oarecum, este o continuă reîntoarcere la casa Tatălui. Reîntoarcere prin căință, convertirea inimii, care presupune dorința de a schimba, hotărârea fermă de a îmbunătăți viața noastră, și se manifestă de aceea în operele de sacrificiu și de dăruire. Întoarcerea la casa Tatălui prin intermediul sacramentului iertării, în care, mărturisind păcatele noastre, ne îmbrăcăm în Cristos și redevenim frații săi și membrii familiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne așteaptă, ca tatăl din parabolă, cu brațele deschise, cu toate că nu o merităm. Nu-l interesează gravitatea datoriei noastre. Ca în cazul fiului risipitor, trebuie numai să deschidem inima, să simțim nostalgia căminului patern, să ne minunăm și să ne bucurăm în fața darului divin de a ne putea numi și fi – în ciuda atâtor

lipsuri de corespundere – cu adevărat fii ai lui Dumnezeu”.

Este Isus care trece, 64

„Bucuria este un bine creștin. Este eclipsată numai de ofensa adusă lui Dumnezeu, pentru că păcatul se naște din egoism, și egoismul este cauza tristeții. Dar și atunci bucuria este acolo, ascunsă sub cenușa sufletului, pentru că Domnul și Mama sa nu uită niciodată pe oameni. Când ne căim, când țâșnește din inima noastră un act de durere, când ne purificăm în sfântul sacrament al penitenței, Dumnezeu ne vine în întâmpinare și ne iartă; și tristețea dispare: „trebuia să sărbătorim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și s-a întors la viață, era pierdut și a fost regăsit”. Aceste cuvinte sunt concluzia minunată a parabolei fiului risipitor pe care nu ne vom obosi s-o medităm”.

Este Isus care trece, 178

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/fiul-risipitor/> (17.03.2026)